

Reinkarnacija

Karma ali vzročno-posledični zakon, ki usmerja naše življenje, je velikokrat zelo kompleksna zadeva. Težko je reči, kaj je za nas dobro in kaj ne. Vemo le to, da nihče ne želi trpeti, in da ob vsakem neprijetnem doživetju ponavadi najprej pomislimo, zakaj se je to zgodilo ravno meni.

Klavdij Jöbstl, učitelj joge v vsakdanjem življenju

Skozi različne življenjske dogodke dobimo znanje o sebi in svojem delovanju. Ko doživimo bolečino, lažje razumemo tiste, ki trpijo, in smo bolj sočutni in razumevajoči. Zraven delovanja so pomembne tudi besede in misli. Za jogije je miselna akcija enako kot dejanje. In tudi sicer se vsako dejanje začne najprej z mislijo. Najprej se nam pojavi želja po čokoladi v obliki subtilnega občutka, nato kot misel in že gremo proti kuhinji po čokolado. Zato je zelo pomembna kontrola že nad mislimi in tako daje joga veliko pomembnost meditaciji, ki je trening uma in samoobvladovanja.

Cilj joge je s pozitivnim delovanjem najprej prečistiti karmo in na koncu doseči svobodo, kar pomeni, da se dvignemo nad zakon karme. To ni enostavno in je borba skozi mnoga življenja. Tukaj pridemo do zakona reinkarnacije, ki je logična posledica zakona karme. Lepo bi bilo, če bi vse lahko opravili v enem življenju, pa temu ni tako. Podobno, kot da bi vse svoje šolanje za doktorja znanosti lahko opravili v enem letu. Najprej vrtec, devet let osnovne šole, štiri leta srednje šole, nato fakulteta itn. Dolga je pot do učenosti, kaj šele, da pridemo do popolnosti, do konca procesa evolucije zavesti (lahko bi rekli tudi involucije, kajti po jogi smo že rojeni popolni in moramo priti (spet) do svoje izvorne zavesti (Atma ali resnični Jaz). Vendar nas ovirajo napačne identifikacije z nižjimi nivoji našega bitja. Zanimiv je očitek vzhodnjaškemu učenjem o reinkarnaciji, češ da so si ti izmislili ta pojem zaradi

Zakaj se nekdo trudi noč in dan in mu ne uspe, nekdo pa z lahkoto pride do uspeha?

FOTO: ARRELY VEČERA

tolažbe ali straha pred izginjivijo oz. želje po življenju, kajti nekaj mora vendarle obstajati. Resnica je (kot običajno) povsem nasprotna: modreci govorijo o reinkarnaciji kot bremenu, kateremu se želijo izogniti, za njih je reinkarnacija izvor trpljenja, zato želijo izstopiti iz kroga rojevanja in smrti. In ne samo vzhodnjaški, tudi na Zahodu je večina mistikov govorila o tem, npr. Steiner, Goethe, Pitagora ...

Alan Watts je podal čisto logičen dokaz za reinkarnacijo: Če predpostavimo, da smo prišli iz nič, tako slučajno, nekega dne, se pojavili v tem svetu in se bomo nekega dne povrnili v nič, umrli (humoristi Monty Python so rekli: Kaj smo s tem izgubili? Nič ...), obstaja vedno možnost, zelo verjetna, da se bomo spet kdaj pojavili, povsem slučajno. Čista logika. Vendar jogiji ne govorijo o reinkarnaciji kot predpostavki, ampak kot dejstvu, ki ga lahko že za časa življenja spontano doživimo, če vadimo (ko smo duhovno pripravljene: Buda je skozi meditacijo podoživel celoten

prerez svojih prejšnjih življenj in nekatera so opisana v budističnih zapisih). Vendar odsvetujejo direktno ukvarjanje s preteklimi življenji, saj še problemov tega življenja ponavadi ne obvladamo, kaj šele, če bi se morali ukvarjati še s prejšnjimi. Razen v nekaterih primerih, ko nekdo pod strokovnim terapevtskim vodstvom razrešuje travme, zaradi katerih ne more normalno funkcionirati. Amnezija ali pozaba spominov na preteklost je del kozmičnega načrta, saj bi nas preteklost preveč obremenjevala in bi težko pričeli življenje na novo.

So pa izjeme kot dokaz, kjer je prišlo do "napake", npr. Indijka Shanti Devi, ki se je spominjala do podrobnosti prejšnjega življenja in so na podlagi znanstvene raziskave o njej napisali knjigo (prevedena tudi v slovenščino), kjer niso našli ustrezne razlage za njen primer, razen da potrjuje zakon reinkarnacije. In takih primerov je še veliko. Tudi njo je to védenje bolj obremenjevalo kot ji koristilo. Enako je za

poznavanje prihodnosti. Paramhans svami Mahešvarananda se ponavadi na ta račun pošali, da če bi vedeli za svojo smrt čez en mesec, bi umrli že danes, in sicer od srčnega infarkta. In dodaja, da resnice ni lahko prebaviti. Sploh, če ni ugodna.

Kakšen bi bil smisel, da novorojenček umre ob rojstvu, ali da nekdo nenehno trpi vse svoje življenje? Ali sta narava ali Bog tako kruta? Zakaj se nekdo trudi noč in dan in mu ne uspe, nekdo pa z lahkoto pride do uspeha? Nekoga so kot dojenčka starši zavrgli, nekemu pa starši omogočijo izpolnitev vseh potencialov ali želja. Ali imata oba enake možnosti za uspešno življenje? In kdo od njiju je bolje opravil preizkušnje? Na to ni možno odgovoriti brez upoštevanja zakona karme in reinkarnacije. Vsak od nas je tukaj, da pomaga drugim (je s tem dobra karma za druge) in sebi, tako da razvija svojo zavest, da pridobiva duhovne oz. življenjske izkušnje. Končno spoznanje pa je, da smo vsa živa bitja povezani, in da smo vsi eno.